1. ספרי ויקרא כא,ו

קדשים יהיו לאלהיהם ולא יחללו שם אלהיהם כי את־אשי יהוה לחם אלהיהם הם מקריבם והיו קדש:

ויקרא כב

כו וידבר יהוה אל־משה לאמר: שור או־
כז כשב או־עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני
כח והלאה ירצה לקרבן אשה ליהוה: ושור או־שה אתו ואת־
כט בנו לא תשחטו ביום אחד: וכי־תזבחו זבח־תודה ליהוה
ל לרצנכם תזבחו: ביום ההוא יאכל לא־תותירו ממנו עד־
לא בקר אני יהוה: ושמרתם מצותי ועשיתם אתם אני יהוה:
לב ולא תחללו את־שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני
לג יהוה מקדשכם: המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה:

ויקרא כג,כב

ובקצרכם את־קציר ארצכם לא־תכלה פאת שדך בקצרך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם:

במדבר ט'

ה ויעשו את־הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה יהוה את־משה כן עשו
ו בני ישראל: ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא־יכלו לעשת־הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני
ז אהרן ביום ההוא: ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את־קרבן יהוה
ח במעדו בתוך בני ישראל: ויאמר אלהם משה עמדו ואשמעה מה־יצוה יהוה לכם:
ט וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־בני ישראל לאמר
י איש איש כי־יהיה טמא לנפש או בדרך רחקה לכם או לדרתיכם ועשה פסח ליהוה: בחדש השני בארבעה עשר
יא יום בין הערבים יעשו אתו על־מצות ומררים יאכלהו:
יב לא־ישאירו ממנו עד־בקר ועצם לא ישברו־בו ככל־חקת
יג הפסח יעשו אתו: והאיש אשר־הוא טהור ובדרך לא־היה וחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי קרבן יהוה לא הקריב במעדו חטאו ישא האיש ההוא:

דברים לא

טז ויאמר יהוה אל־משה הנך שכב עם־אבתיך וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר־הארץ אשר הוא בא־
יז שמה בקרבו ועזבני והפר את־בריתי אשר כרתי אתו: וחרה אפי בו ביום־ההוא ועזבתים והסתרתי פני מהם והיה לאכל ומצאהו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כי־
יח אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה: ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל־הרעה אשר עשה כי פנה אל־אלהים
יט אחרים: ועתה כתבו לכם את־השירה הזאת ולמדה את־בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה־לי השירה הזאת לעד בבני
כ ישראל: כי־אביאנו אל־האדמה אשר־נשבעתי לאבתיו זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודשן ופנה אל־אלהים אחרים ועבדום
כא ונאצוני והפר את־בריתי: והיה כי־תמצאן אתו רעות רבות וצרות וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו כי ידעתי את־יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל־הארץ אשר נשבעתי:

3. מדרש רבה ויקרא פרשה כ"ז

אמר ר' ירמיה בר ר' אלעזר עתידה בת קול להיות מפוצצת בראש ההרים ואומר כל מי שפעל עם אל יבוא ויטול שכרו, הדא הוא דכתיב (במדבר כג כג) כעת יאמר ליעקב ולישראל וגו'. רוח הקדש אומרת מי הקדימני ואשלם, מי קלס לפני עד שלא נתתי לו נשמה, מי (מלל) [מל] לשמי עד שלא נתתי לו בן זכר, מי עשה לי מעקה עד שלא נתתי לו גג, מי עשה לי מזוזה עד שלא נתתי לו בית, מי עשה לי סכה עד שלא נתתי לו מקום, מי עשה לי לולב עד שלא נתתי לו דמים, מי עשה לי ציצית עד שלא נתתי לו טלית, מי הפריש לפני פאה עד שלא נתתי לו שדה, מי הפריש לי תרומה עד שלא נתתי לו גרן, מי הפריש לפני חלה עד שלא נתתי לו עסה, מי הפריש לפני קרבן עד שלא נתתי לו בהמה, הדא הוא דכתיב שור או כשב או עז.

ויקרא רבה פרשה ד'

תני רשב"י משל לבני אדם שהיו יושבין בספינה. נטל אחד מהן מקדח והתחיל קודח תחתיו. אמרו לו חבריו מה אתה יושב ועושה. אמר להם מה אכפת לכם, לא תחתי אני קודח. אמרו לו שהמים עולין ומציפין עלינו את הספינה.

7. אבות דרבי נתן ו'

ושותה בצמא את דבריהם זה רבי עקיבא. מה היה תחלתו של רבי עקיבא. אמרו בן ארבעים שנה היה ולא שנה כלום. פעם אחת היה עומד על פי הבאר אמר מי חקק אבן זו אמרו לא המים שתדיר [נופלים] עליה בכל יום אמרו [לו] עקיבא אי אתה קורא אבנים שחקו מים. מיד היה רבי עקיבא דן קל וחומר בעצמו מה רך פסל את הקשה דברי תורה שקשה כברזל על אחת כמה וכמה שיחקקו את לבי שהוא בשר ודם. מיד חזר ללמוד תורה.

9. תוספות כתובות סב

דהוה ניחא ומעלי. והא דאמר בפ' אלו עוברין (פסחים מט:) אמר ר"ע כשהייתי עם הארץ הייתי אומר מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור משמע דלא הוה מעלי איכא למימר דהתם לאו משום שהיה שונא תלמידי חכמים אלא משום שהי' סבור שמתגאין על עמי הארץ מפני תורתן והיו תלמידי חכמים שונאים אותם

10. הרצי"ה [illegible]

ט בכל דור ודור שולט מדה אחרת (ממדותיו של הקדוש־ברוך־הוא, שמנהיג בהן עולמו), שמדה משתנים הטבעים וכל מעשי הדור והנהגותיהם ופרנסיהם, הכל הוא לפי ענין המדה ההיא ותלוי בבחירתם בין טוב לרע (וע"ל סי' ד־ה, ז־ח, פ"א), וכן הנהגות הקדוש־ברוך־הוא עמהם. והכל כלול בתורה (וזה שאמרו¹⁷, שהראה הקדוש־ברוך־הוא לאדם הראשון וכן לאברהם דור דור ודורשיו וכו', רוצה לומר, שהבין הכל מהתורה (חו"ח מט, א־ב־ג; ספר"צ יד, ד). וכן בכל דור ודור יש קצים לפי ענין התשובה והזכיות המיחדים לאותו דור, אבל קץ האחרון לא תליא בתשובה אלא בחסד, כמו שכתוב (ישעיה מח): "למעני למעני אעשה"; וגם בזכות אבות, וזה שאומרים: "וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו".

י ז חמשה מיני ערב־רב יש בישראל: א. בעלי מחלקת ולשון הרע. ב. בעלי־תאוה. ג. הצבועים, שאין תוכם כברם. ד. הרודפים אחר הכבוד לעשות להם שם. ה. הרודפים אחר הממון. ובעלי־מחלקת הם גרועים מכלם והם נקראים עמלקים, ואין בן־דוד בא עד שיכלו מן העולם (דברים א, א). וכל מחלקת שלא לשם־שמים הוא מערב־רב הקופצים להורות ולטל עטרה, כמו שכתוב: "ונעשה־לנו שם וכו'" (ח"ז מו, ב).

4. תלמוד ירושלמי תענית ד'

תני ר' שמעון בן יוחי עקיבה ר' היה דורש דרך כוכב מיעקב דרך כוזבא מיעקב. ר' עקיבה כד הוה חמי בר כוזבה הוה אמר דין הוא מלכא משיחא א"ל ר' יוחנן בן תורתא עקיבה יעלו עשבים בלחייך ועדיין בן דוד לא יבא.

וכד דהוה נפק לקרבא הוה אמר ריבוניה דעלמא לא תסעוד ולא תכסוף הלא אתה אלהים זנחתנו ולא תצא בצבאותינו

5. קידושין לו

תניא בנים אתם לה' אלהיכם בזמן שאתם נוהגים מנהג בנים אתם קרוים בנים אין אתם נוהגים מנהג בנים אין אתם קרוים בנים דברי ר' יהודה. רבי מאיר אומר בין כך ובין כך אתם קרוים בנים שנאמר בנים סכלים המה ואומר בנים לא אמון בם ואומר זרע מרעים בנים משחיתים ואומר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי מאי ואומר וכי תימא סכלי הוא דמיקרי בני כי ליה בהו הימנותייהו לא מיקרו בני ת"ש ואומר בנים לא אמון בם וכי תימא כי לית בהו הימנותא הוא דמיקרו בנים כי פלחו לעבודת כוכבים לא מיקרו בנים ת"ש ואומר זרע מרעים בנים משחיתים וכ"ת בנים משחיתים הוא דמיקרו בני מעלייא לא מיקרו ת"ש ואומר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי:

6. שבת קלח

ת"ר כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל שנאמר הנה ימים באים נאם ה' אלהים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה' וכתיב ונעו מים עד ים ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו דבר ה' זו הלכה דבר ה' זה הקץ דבר ה' זו נבואה... תניא רבי שמעון בן יוחי אומר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו אלא מה אני מקיים ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד:

* עמוס [illegible] ח' [illegible]

8. רש"י ויקרא כג

(כב) ובקצרכם. חזר ושנה לעבור עליהם בשני לאוין. אמר רבי אבדימי ברבי יוסף מה ראה הכתוב ליתנם באמצע הרגלים פסח ועצרת מכאן ור"ה ויה"כ וחג מכאן. ללמדך שכל הנותן לקט שכחה ופאה לעני כראוי מעלין עליו כאלו בנה בית המקדש והקריב עליו קרבנותיו בתוכו:

רש"י ויקרא כה

(יז) ולא תונו איש את עמיתו. (ת"כ) כאן הזהיר על אונאת דברים שלא יקניט איש את חבירו ולא ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו לפי דרכו והנאתו של יועץ וא"ת מי יודע אם נתכוונתי לרעה לכך נאמר ויראת מאלהיך היודע מחשבות הוא יודע. כל דבר המסור ללב שאין מכיר אלא מי שהמחשבה בלבו נאמר בו ויראת מאלהיך:

11. בן איש חי" חגיגה יד

ורבי עקיבא לא חזר ובכה בלשון רבי יוסי, אלא משום חשש השומעין, שלא נגלו עדיין להם מראות אלקים, המה סודות העליונים, אבל בזמן חתימת התלמוד נתפשטה חכמה זו דסודות עליונים אצל רוב האמוראים, ולכן מסדר התלמוד לא חש בימיו לחששא דרבי יוסי, ולכן מסיק בלשון דנקיט רבי עקיבא, אחד לו ואחד לדוד:

שבת לג

מספע רשפים בניהנם י"ב חודש פירוש כיון דאפילו רשעים די להם בי"ב חודש א"כ אנחנו אם חטאנו בדבר זה נצרוך כל מקום שהיינו רואין ודאי די לנו לצער י"ב חדש לכפר עלינו:

12. "השמן הטוב" [illegible]

. ו) קדשים יהיו לאלהיהם קדושה הוא פרישות מאנשים לשם ה' - בכל מנין שמתקדש ש"ש ע"י שנוהגים כך היינו שיהיו מצוינים במדות טובות וצניעות וכדומה לאפוקי שלא יהיו מובדלים מאנשים בדבר שאין כזה קידוש ש"ש ואין זה אלא גאוה והתרברבות:

: ולא יחללו וגו' - אם לא יתנהגו במדות מצויינות כפי הראוי לכהנים אע"ג שאינו שן באמת וכדאי' ביומא דפ"ו א' הי כיצד הוה ש"ש כו' - כן הוא בכהן יהיה חילול ש"ש בדבר -

13. מן [illegible] כו

ההתגברות הרוחנית העליונה מחזקת את התכנים המעשיים ומגברת את ההתעניינות בעולם ובחיים וכל אשר בם. רק בזמן החרבן, וקרוב לו, שהחיל הישראלי נעתק מאדמתו והוצרך להכיר את תעודתו רק במעמדו הרוחני המופשט, הושרשה ביחידים הדרכה לפרישות מחיי שעה בשביל חיי עולם, וגם ע"ז יצאה מחאה שמימית. אבל כאשר הגיע התור של בנין האומה בארצה, והצורך המעשי של הסדורים המדיניים והחברתיים נעשה חלק מתכנית פעלי הכלל, הרי הם הם גופי תורה, וכל מה שיתרחבו הגורמים המעשיים ויתבססו יותר יפעל הרוח המלא קדושה וחיי אמת על העולם ועל החיים, ואור ישראל יאיר פני תבל בכליל יפעתו.

מן [illegible] נ"ה

ר"ע איש ההלכה, ועם זה, כתרים לאותיות. אישיות מיוחדת, נשמה מיוחדת. הרמב"ם אומר, שר"ע היה נושא כליו של בר כוכבא.

"השמן [illegible]" [illegible]

מדברי חז"ל צבאיותו של ר' עקיבא. צריך להבין, שדוקא ממקור קדש הקדשים, מזה שייכת התגלות של מסירות נפש על עם ישראל. תלמידיו של ר"ע קדש קדשים, והם מוסרים נפשם על גבורת ישראל כלפי הגויים. אלפי תלמידים של ר"ע, גאונים, צדיקים, וקדושים, ומתוך זה, מתוך קדושת התורה היו לוחמים צבאיים ממש נגד הרומאים.

2. יחזקאל מד,יט

ובצאתם אל־החצר החיצונה אל־החצר החיצונה אל־העם יפשטו את־בגדיהם אשר־המה משרתם בם והניחו אותם בלשכת הקדש ולבשו בגדים אחרים ולא־יקדשו את־העם בבגדיהם:

דניאל יב

והמשכלים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד: ואתה דניאל סתם הדברים וחתם הספר עד־עת קץ ישטטו רבים ותרבה הדעת:

ספר עמוס ד'-ה'

יב לכן כה אעשה־לך ישראל עקב
יג כי־זאת אעשה־לך הכון לקראת־אלהיך ישראל: כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה־שחו עשה שחר עיפה ודרך על־במתי ארץ יהוה אלהי־צבאות
א שמו: שמעו את־הדבר הזה אשר אנכי נשא
ב עליכם קינה בית ישראל: נפלה לא־תוסיף קום בתולת ישראל נטשה על־אדמתה אין מקימה:

עמוס ו'

א הוי השאננים בציון והבטחים בהר שמרון נקבי ראשית הגוים ובאו להם בית ישראל:
ב עברו כלנה וראו ולכו משם חמת רבה ורדו גת־פלשתים הטובים מן־הממלכות האלה אם־רב גבולם מגבלכם:
ג המנדים ליום רע ותגשון שבת חמס: השכבים על־מטות
ד שן וסרחים על־ערשותם ואכלים כרים מצאן ועגלים מתוך
ה מרבק: הפרטים על־פי הנבל כדויד חשבו להם כלי־שיר:
ו השתים במזרקי יין וראשית שמנים ימשחו ולא נחלו על־שבר יוסף:

עמוס ח'

יא הנה ימים באים נאם אדני יהוה והשלחתי רעב בארץ לא־רעב ללחם ולא־
יב צמא למים כי אם־לשמע את דברי יהוה: ונעו מים עד־ים ומצפון ועד־מזרח ישוטטו לבקש את־דבר־
יג יהוה ולא ימצאו: ביום ההוא תתעלפנה הבתולת היפות והבחורים בצמא:

עמוס ט'

ו הבונה בשמים מעלותו ואגדתו על־ארץ יסדה הקרא למי־הים וישפכם
ז על־פני הארץ יהוה שמו: הלוא כבני כשיים אתם לי בני ישראל נאם־יהוה הלוא את־ישראל העליתי
ח מארץ מצרים ופלשתיים מכפתור וארם מקיר: הנה עיני אדני יהוה בממלכה החטאה והשמדתי אתה מעל פני האדמה אפס כי לא השמיד אשמיד את־בית יעקב נאם־
ט יהוה: כי־הנה אנכי מצוה והנעותי בכל־הגוים את־בית
י ישראל כאשר ינוע בכברה ולא־יפול צרור ארץ: בחרב ימותו כל חטאי עמי האמרים לא־תגיש ותקדים בעדינו
יא הרעה: ביום ההוא אקים את־סכת דויד הנפלת וגדרתי את־
יב פרציהן והרסתיו אקים ובניתיה כימי עולם: למען יירשו את־שארית אדום וכל־הגוים אשר־נקרא שמי עליהם נאם־יהוה
יג עשה זאת: הנה ימים באים נאם־יהוה ונגש חורש בקצר ודרך ענבים במשך הזרע והטיפו ההרים עסיס
יד וכל־הגבעות תתמוגגנה: ושבתי את־שבות עמי ישראל ובנו ערים נשמות וישבו ונטעו כרמים ושתו את־יינם ועשו
טו גנות ואכלו את־פריהם: ונטעתים על־אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם אמר יהוה אלהיך: